

svom kraju, početak koji sebe ponavlja, čisto počinjanje bez ikakvih ciljeva. Takav početak je apsolutni, razrešeni početak ili anarhičko počelo.

O ovom anarhičkom počelu možemo misliti i na drugi način: ono govori o paradoksu večnog započinjanja koje ne vodi ničemu određenom, govori o jednom kao da počinjanja. U pogledu na ovo nenačelo koje je večno zarobljeno između početka i kraja, počinjanja i završavanja, sadašnjost se nikada ne otvara. Anarhički početak je pre svake prisutnosti. Trenutak započinjanja sam ne uzima vreme, on daje vreme. Prvobitno otvaranje vremena samo ne može biti deo vremena. Stoga je ono polaganje koje je već prestalo pre ali i koje je uslov pristunosti, sadašnjosti.

Aova teza ili mudrost ukazuje na razliku u vremenitosti različitih vrsta polaganja, onoga gde subjekt projektuje kraj ili smisao i postavlja sebe kao poreklo vremenitog procesa, i radikalnijeg polaganja koje ne može biti formulisano u vremenskim, predstavnim i subjektivnim terminima. Ta nesvodiva razlika upravo je načelo od kojeg A polazi. Ali je takođe i koren duple vezanosti kajanjem. Kajanje se javlja kao suštinska i neizbežna mogućnost koja svaku odluku susreće, jer svako intencionalno polaganje od odluke govori o tome da postoji područje od kojeg se polazi a da samo nije postavljeno subjektom, koje je pre svakog polaganja. Izabrati uvek znači izabrati ne-izabrano, uvek je tu kajanje.

Razlika između početka koji je posredovan intencionalnošću subjekta i početka koji je uvek pre počiva u tome što je ovaj drugi utemeljen u izvesnim štimunzima koji se u dipsalmata stalno javljaju: lenjost, melanholija, dosada, strepnja, ironija. Štimunzi ukazuju na subjekt koji je određen prethodećim početkom, i time je lišen vlastitih moći, nije u stanju da vlada vremenitošću. Kako osoba A kaže: „Vreme prolazi, život je reka itd. Tako ljudi kažu. To nije nešto što ja nalazim: vreme stoji, i ja sa njim. I svim planovi mi se vraćaju nazad.“ Osećajući